

Ishuset på Egebjerg rimme 1962 -1981

Egebjergvej 33.

Margit Danielsen fortæller. Min mor Emma Danielsen tjente som husbestyrerinde på Viborgegnen i perioden 1952-1959. Hun var alenemor med et par tvillinger, Margit og Aksel. Det sidste sted hun tjente til livets ophold for sig og sine var i Jebjerg. Det var svært for hende, og hun besluttede da at købe et hus. Og sådan blev det. Sidst på vinteren 1959 købte hun et lille stråtækt hus på Egebjergvej 33 for den nette sum af 7.000 kr.

Hun var meget fattig. Margit husker, hun lavede havregrød på et primusapparat. Møbler havde hun ingen af, gardiner fik hun forærende af en nabo. Hun fik kredit i Brugsen og betalte, når hun havde arbejde. På et tidspunkt havde hun sparet sammen til en kamin, så familien kunne få varme. Et stort fremskridt.

I nabohuset boede Jens M.Nielsen (Jens This') sammen med sin gamle mor, Ane. Jens og Emma besluttede i fællesskab at drive kioskhandel. Det skulle være på mors grund, fortæller Margit. Så der kom endelig en lille gul kiosk op at stå omkring 1962. Margit husker, at hun næsten ikke sov af bare spænding i dagene indtil den stod der.

Vareudbuddet var slik, chokolade, is, pølser, sodavand, skærekager, og lidt legetøj, og hvis man gik til Jens, kunne man købe cigaretter – én ad gangen! Senere kunne det være hele pakker. Den enkelte handel kunne være fra 5 øre til mange kroner.

Stedet blev besøgt af mange af egnens unge mennesker, der var storforbrugere af is, pølser og sodavand, men også familier på udflugt en søndag eftermiddag gjorde hold for at købe en is. På det tidspunkt blev sommerhusområdet ved Hostrup Strand bebygget og der blev pludselig en livlig trafik ned forbi Emma og

Jens's ishus. Margit husker at der ofte hold lange rækker af biler i vejsiden. Man

handlede i kiosken/ishuset på vej til eller fra sommerhuset. Emma og Jens This fik på den måde kendskab til mange menneskers, ikke mindst unges menneskers liv. Det var en form for et fristed for dem.

Efterhånden blev kiosken for lille, og om vinteren var det ikke rart at stå ude i kulden og spise pølser. Derfor indrettedes i den ene ende af huset et rum til handel og der blev opstillet spilleautomater. På den tid var TV ikke hvermandseje. Så derfor fik de unge lov at kigge gennem den åbne dør ind i Emmas stue for at se på det TV, der var opstillet der. Margit husker, at der ikke var ret meget privatliv. Men nøden tvang dem jo til at finde indtjeningsmuligheder, og så måtte man tage de ulemper med, som det medførte. Det var også hyggeligt ind imellem.

Åbningstiden var lang, for der var åben næsten hele døgnet alle ugens dage. Var der ikke åben i kiosken, så blev der banket på dør eller vindue.

Omkring 1970 blev det til en meget større kiosk. Emma og Jens skiftedes til at passe kiosken. Salget gik strygende. Så var der pludselig udsolgt. Begge frysere var tomme og Margit eller Aksel blev sendt af sted til Rønbjerg efter mere is. Hun husker også, når der ikke var pølser og varm kakao nok. Så kom Jens farende ind i køkkenet og fik Emma og Margit sat i gang med at varme mere på komfuret.

Varene blev leveret af Lækkerland, Rønbjerg Is, købmand Møller i Skive og pølser hentede man til at begynde med selv på Skive slagteri. Margit husker tydeligt turene til slagteriet. Der fortælles, at ejeren af Rønbjerg is på et tidspunkt spurgte slagteridirektøren, hvorfor slagteriet ikke kørte pølser ud til kiosken på Egebjerg Remme. Ja, grunden var, at man ikke troede, der var salg nok til, at man ville køre efter det. Direktøren blev inviteret med på besøg i kiosken, og her kunne han ved selvsyn se al den tomme emballage fra pølserne. Så fik piben en anden lyd, og efter den tid fik kiosken regelmæssigt besøg af varebilen fra Skive slagteri !

Jens var en meget vigtig del af kiosken, husker Margit. Han var ualmindelig rar og hjælpsom. Han kunne ikke sige nej. Hun er ikke sikker på, at han altid fik indkrævet hvad kunderne kom til at skylde, men det tog både han og Emma nu ganske roligt. Økonomisk gik det bedre.

De samlede også kogler og købte kogler til videresalg af mennesker i omegnen. Koglerne blev sendt til Børkop og blev der brugt til kranse og dekorationer.

Da Jens mor døde, begyndte han at komme meget hos Emma rent privat. De havde et

godt forhold til hinanden, satte pris på hinandens selskab og fulgtes ad i byen som par. Det endte med, at han flyttede ind hos Emma. Margit betragtede Jens som en slags stedfar. Da Jens blev pensioneret i 1981, lukkede de kiosken. En god tid var forbi. Mange glade mennesker har besøgt deres sted og har fået en venlig og god modtagelse. Jens døde d. 28. feb. 1998 Kiosken blev stående til indtil d. 23. feb. 2007,

hvor den brændte sammen med Emmas hus. Emma døde d. 7. dec. 2007.